

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **N.M. Q.**, zastoupeného JUDr. A. N., proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17.4.2014 č.j. MV-91820-4/SO-2012, ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 17.4.2014 č.j. MV-91820-4/SO-2012, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21.6.2012 č.j. OAM-625-27/ZR-2012, kterým bylo podle ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců) zrušeno žalobci povolení k trvalému pobytu.

V podané žalobě žalobce uvedl, že správní orgány nevzaly v úvahu důvody jeho dlouhodobého pobytu mimo území ČR, resp. vůbec se těmito důvody nezabývaly, ačkoliv se jednalo o důvody zásadní, kdy žalobce zejména nabyl zletilosti až v listopadu 2008 a do té doby o místě svého pobytu nemohl svobodně rozhodovat a ani poté nemohl do České republiky (dále jen ČR) svobodně přicestovat, neboť neměl dostatek finančních prostředků. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas s názorem žalovaného, že na žalobce nelze vztáhnout úpravu práva Evropské unie (dále jen EU) na ochranu rodinného života a sloučení rodiny, neboť rodinné vazby dosažením zletilosti nezanikají a mění se pouze jejich obsah. Žalobce již nemá ve Vietnamu žádné příbuzné, kdežto v ČR žije mj. jeho otec a sestra. Dále žalobce uvedl, že se mu dne 23.4.2014 narodila dcera N. N. Y.V. a to z nesezdaného soužití s N. T. T. A.. Matka dítěte má v ČR povolen trvalý pobyt a požádala o něj i pro dítě. Rodiče vedou společnou domácnost a společně pečují o dceru. Zrušení povolení k pobytu a s ním spojená nutnost vycestování by zásadním způsobem zasáhla do osobního a rodinného života žalobce. Přinesla by odloučení dítěte od rodiče a znemožnila by rodinný život a plnění vyživovací povinnosti otce k dítěti, neboť z Vietnamu by vzhledem k vysoké nezaměstnanosti a nízkým příjmům nebyl schopen dítě zabezpečit. Matka není s ohledem na útlý věk dcery schopna zajistit dostatek prostředků k obživě sama.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že žalobní námitky jsou obdobné jako námitky odvolací, s nimiž se vypořádala v napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkazuje. K tvrzení žalobce o narození dcery žalovaná uvedla, že pokud je tato skutečnost pravdivá, nebyla žalobcem nijak prokázána, když nevyšla najevo v průběhu odvolacího řízení. Informace nebyla patrná z cizineckého informačního systému a žalobce o narození dcery žalovanou neinformoval. Dcera získala povolení k trvalému pobytu na území ČR až rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 30.5.2014 č.j. OAM-08065/TP-214, které nabylo právní moci dne 4.6.2014, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaná poukázala na ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.), na jehož základě k uvedené skutečnosti nelze v tomto řízení přihlídnout. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že oznámením ze dne 14.3.2012 č.j. OAM-625-3/ZR-2012 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, které bylo žalobci uděleno dne 25.6.2004 pod č.j. SCPP-2028/PL-IV-2004. Tomuto oznámení předcházely záznamy o podání vysvětlení ze dne 14.2.2012, ve kterém žalobce uvedl, že od povolení trvalého pobytu v roce 2004 pobýval na území ČR asi 5 měsíců, poté odcestoval do Vietnamu, kde se zdržoval až dosud. V protokolu o výsledku žalobce jako účastníka řízení ze dne 10.4.2012 tento uvedl, že žil ve Vietnamu s babičkou, matku nezná a otec žil v ČR. V roce 2004 přicestoval za otcem do ČR, neboť otec rozhodl, že budou žít spolu. Následně však své rozhodnutí přehodnotil a poslal ho zpět do Vietnamu, aby tam vystudoval. Žalobce byl rád, neboť ve Vietnamu měl spolužáky a kamarády a chtěl tam pokračovat ve studiu. V roce 2004 za pobytu v ČR nechodil do školy, česky se učil pouze doma s otcem, otec jej chtěl poslat na výuku českého jazyka, ale žalobce neměl zájem, neboť se chtěl vrátit do Vietnamu. Tam také v roce 2010 odmaturoval, což doložil maturitním vysvědčením. Po maturitě pracoval jako kuchař a v roce 2011 onemocněl a léčil se téměř dva roky, zejména bylinkami a tradičními metodami, chodil do nemocnice na kontrolu. Sdělením ze dne 10.5.2012 byl žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 7.5.2012 podal žalobce písemné stanovisko, v němž rozvedl podrobnosti ke svému rodinnému životu ve Vietnamu, zejména ke vztahu rodičů. Dále uvedl, že do ČR chtěl přicestovat již po maturitě, ale musel se nejprve vyléčit, takže přicestoval až v únoru 2012. Jelikož otec byl v cizině, na letišti jej vyzvedl jeho kamarád, u něhož v Opavě pak zůstal. Učí se česky a chce se přizpůsobit novému životu. Jako důvody své nepřítomnosti v ČR zdůraznil školní povinnosti a onemocnění. V dalším písemném vyjádření doručeném správnímu orgánu dne 21.5.2012 žalobce uvedl, že povolení k trvalému pobytu pro něj má význam především proto, že zde má svého otce, kterého odmalička zná jako jediného rodiče a i kdyby nemohli žít ve společné domácnosti, mohou se kdykoliv sejít, nebrání tomu již značná vzdálenost. Správní orgán I. stupně vydal dne 21.6.2012 pod č.j. OAM-625-27/ZR-2012 rozhodnutí, jímž žalobci podle ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zrušil platnost povolení k trvalému pobytu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.

Žalobce v podané žalobě prvořadě namítl, že správní orgány se nezabývaly důvody, které žalobce vedly k dlouhodobému pobytu mimo území ČR, ačkoliv se jednalo o důvody zásadní. Krajský soud tento žalobní bod neshledal důvodným, neboť dle citované právní úpravy ust. § 77 odst. 1 písm. d) stanoví jako jediný důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu nepřetržitý pobyt mimo území ČR po dobu delší než 6 let. Citované ustanovení neobsahuje žádné liberační důvody, které by mohly zmírnit, případně vyloučit dopad citovaného ustanovení na cizince. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobce na území ČR skutečně po dobu delší 6 let nepobýval, což sám ani nezpochybnil,

naopak tuto skutečnost ve svých vyjádřeních opakovaně potvrdil. Jakkoli žalobce uváděl důvody, pro které se nemohl do ČR vrátit, nemají tyto žádný vliv na rozhodnutí ve věci samé.

V dalším žalobním bodě žalobce namítl rozpornost s úpravou práva EU na ochranu rodinného života a sloučení rodiny, neboť rodinné vazby zletilostí nezanikají a mění se pouze jejich obsah. Žalobce zdůraznil, že své příbuzné již nemá ve Vietnamu, ale pouze v ČR. Ani tuto námitku krajský soud důvodnou neshledal, neboť se zcela ztotožňuje se závěry žalované učiněnými ve vztahu k obdobné odvolací námitce, a sice že zákon o pobytu cizinců je zcela v souladu s Evropskou úmluvou o lidských právech a základních svobodách. Ust. § 77 odst. 1 písm. d) však nestanoví povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince. Tuto povinnost stanoví až ust. § 77 odst. 2 písm. g) téhož zákona a vztahuje se tedy na jiné důvody vedoucí ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Rozdílnost v právní úpravě ust. § 77 odst. 1 a § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců spočívající právě v zohlednění zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince má podle názoru krajského soudu své logické důvody, když samotná skutečnost, že cizinec po dobu 6 let pobývá mimo území ČR, vylučuje existenci intenzivních soukromých a rodinných vazeb s jinými osobami na území ČR, jež by bylo třeba zkoumat.

V posledním žalobním bodě žalobce namítl narození dcery z nesezdaného soužití s vietnamskou matkou, která má v ČR povolen trvalý pobyt. Dle předloženého rodného listu se dcera N. N. Y. V. narodila dne X. Žalobce je v rodném listě uveden jako otec dítěte. Jakkoli k narození dcery došlo před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy v průběhu odvolacího řízení, žalobce o této skutečnosti žalovanou neinformoval a rodný list předložil až jako přílohu správní žaloby. Po žalované proto nelze spravedlivě požadovat, aby se s touto skutečností v napadeném rozhodnutí vypořádala. Tato skutečnost sama o sobě nemůže ani založit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nad rámec krajský soud uvádí, že i kdyby bylo odvolacímu orgánu známo narození dcery žalobce, nemohla by tato skutečnost mít žádný relevantní dopad na rozhodnutí ve věci samé, neboť jak již bylo shora zdůrazněno, v případě zrušení povolení k dlouhodobému pobytu cizince z důvodu jeho trvalé nepřítomnosti v ČR po dobu delší než 6 let (§ 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců) je relevantním pouze prokázání této skutečnosti a k jiným okolnostem se nepřihlíží. I tento poslední žalobní bod proto krajský soud neshledal důvodným. Závěrem krajský soud podotýká, a to s ohledem na informaci žalované uvedenou ve vyjádření k žalobě o přiznání trvalého pobytu na území ČR dceři žalobce, že žalobci nic nebrání, aby požádal o udělení povolení k trvalému pobytu v ČR jako rodič dítěte mladšího 18 let, jemuž byl dlouhodobý pobyt přiznán.

Na základě shora uvedeného neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalované, která měla ve věci úspěch, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, avšak podle obsahu soudního spisu jí žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 9. října 2014

Monika Javorová
předsedkyně senátu